

Ти довго тримався за наші місця,
за ці гарячі піски,



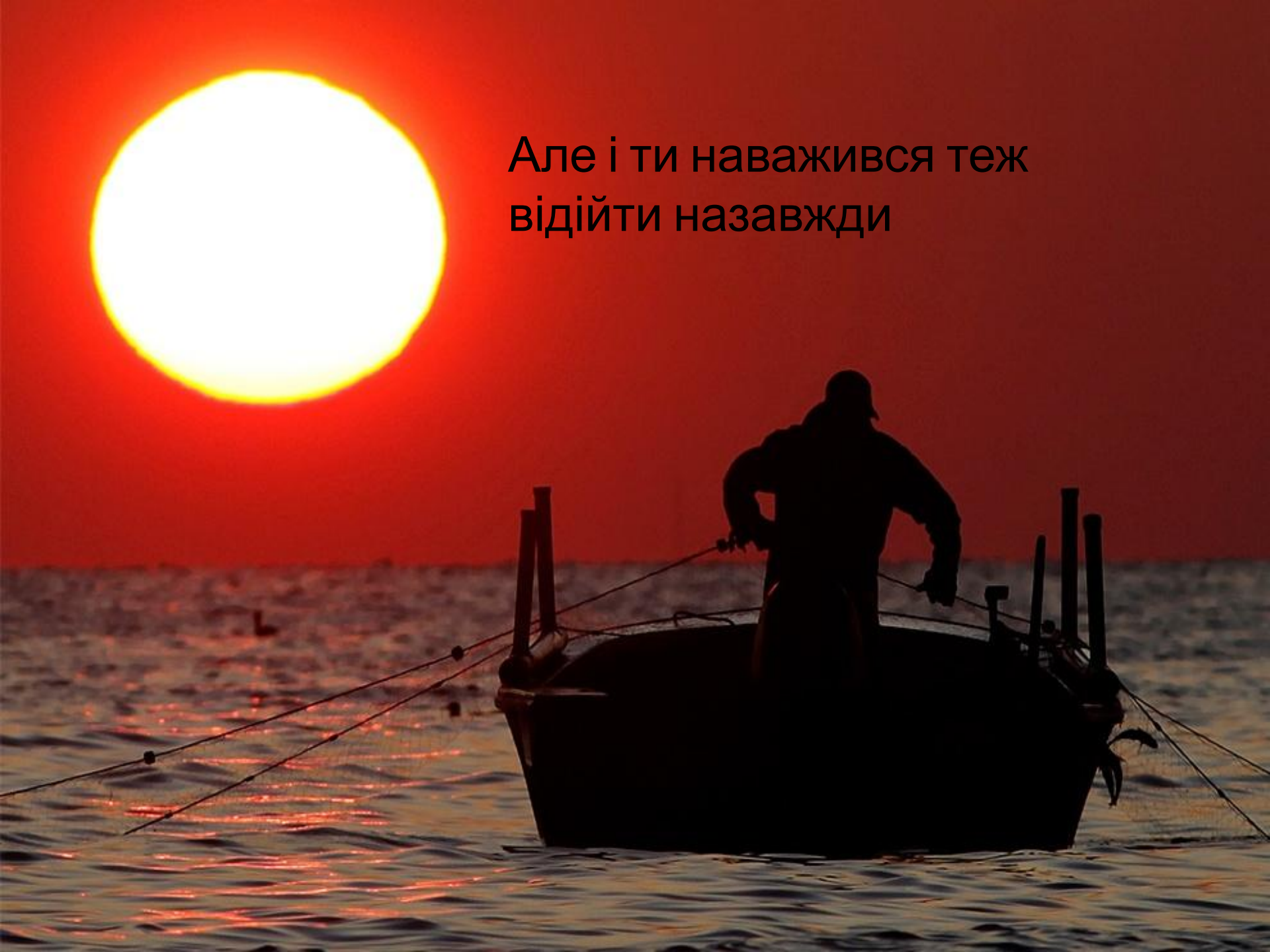
де місяць із синім лицем мерця



жене табуни тріски.



Але і ти наважився теж
відійти назавжди



з червоних вигорілих побереж
крізь потаємні ходи



Це віра, яка тебе огорта,
допомогла дійти,



збираючи в чорних нічних портах
ватаги таких, як ти.



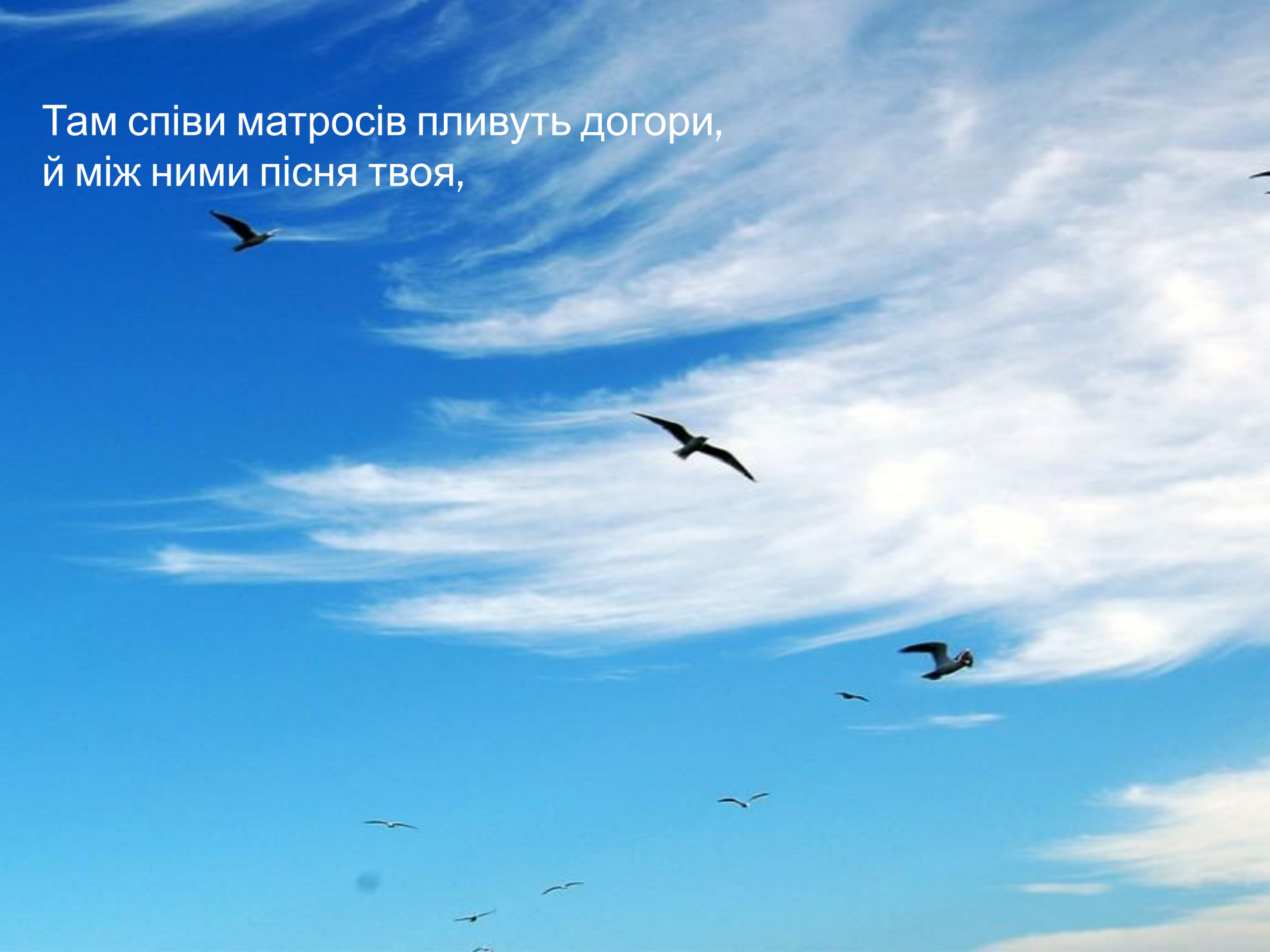
І кочегари в липкому диму
здіймали сяйво заграєв,



вганяючи в солодку пітьму
громіздкий пароплав.



Там співи матросів плывуть догори,
й між ними пісня твоя,



Й піднявши зелені свої прапори лежить Ефіопія.



Там сонце пройма прибережні ліси,



і світиться
океан,



і спокоєм повняться
голоси
всіх растафаріан.



Там зблискує неба коштовне хутро
над тьмяністю теплих тіл



там моря вивернуте нутро
викочується в суходіл.



І кожному, хто потрапив туди,
хто, зрештою, не потонув,





вдосталь буде хліба й
води



Цукру і
ТЮТЮНУ



Тому що смерть відпускає
тих,



за ким немає
боргів,



хто плив у трюмах залізних своїх
до ламких берегів.



Тому що і кров у
кожному з нас
вертається без кінця,



перекочуючись повсякчас
через наші серця,



і кожне слово дзвінким піском
тримається горла твого,





аби ти міг своїм
язиком
вимовити його.